

κοιν. Ἐχον τοῦτον τοῦ ματσούχ' γι' ἀκκουμπιστήρ' Αἰτωλ. Οἱ γιρόντοι δὲ μπουροῦν χουρίς ἀκκουμπιστήρια νὰ σταθοῦν 'ς τ'ν ἐκκλησιὰ αὐτόθ. Τ' ἐσὸν τ' ἀκκουμπιστέριν 'κ' ἐγένονουν! (δὲν ἔγινα. Πρὸς τὸν ἐνοχλητικῶς στηριζόμενον ἐφ' ἡμῶν) Κερασ. Ἐμορφον ἀκκουμπιστέρ' ἡῦρες (πρὸς τὸν στηριζόμενον ἐνοχλητικῶς ἐπὶ ἄλλου) Ὁφ. Τραπ. || Παροιμ. Καὶ τὴ βελόνα ἀκκουμπιστήρι (ἐπὶ τῶν ἐκλαμβανόντων πράγματα μηδαμινὰ ὡς ἄξια λόγου) ἀγν. τόπ. β) Μεταφ. καταφύγιον, προστάτης, ἀντιλήπτωρ Πόντ. (Κερασ.): Τιδὲν ἀκκουμπιστέριν 'κ' ἔχω (δὲν ἔχω κανένα προστάτην). 2) Πρόχειρον κάθισμα, οἶον λίθος τις κττ. Πόντ. (Ὁφ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἐποίκα τὴν πέτρα ἀκκουμπιστέρ' τῶν κάθουμαι Ὁφ. 3) Τμήμα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Ἀπουλ. (Σολέτ. Τσολλίν.)

Πβ. ἀκκουμπιστήρα.

ἀκκούμπιστος ἐπιθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἀκκούμπιγος Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκκουμπιστός < ἀκκουμπίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀκκουμπῶ, τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερεήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερετ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀκκουμπημένος, ὁ μὴ στηριζόμενος ἔνθ' ἀν.: Ὁλ' ἐκκούμπισαν 'ς σὸ τουβάρ', ἐγὼ μανάχο ἀκκούμπιστος εἶμαι Ὁφ. Συνών. ἀκκούμπιστος.

ἀκκουμπίστρα ἡ, Πελοπν. (Οἶν.) ἀκκουδίστρα Πελοπν. (Λακων.) ἀκκ'μπίστρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκκουμπίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀκκουμπῶ.

1) Τόπος ὅπου ἀκκουμπᾷ τις Πελοπν. (Οἶν.) 2) Τοιχίον ἢ λίθος τις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιθέτει τις τὸ φορτίον τοῦ ἢ τι τοιοῦτον, οἶον παρὰ τὴν πηγὴν, ὅπου αἱ γυναῖκες ἐπιθέτουν τὰ πλυνόμενα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐβαλα τὰ ροῦχα 'ς τ'ν ἀκκ'μπίστρα κι' καθ'σα κι' γῶ. Πβ. πεζοῦλλα. 3) Τὸ ἱκρίωμα, ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται τὰ οἰνηρὰ βαρέλλια ἐν τῇ ἀποθήκῃ Πελοπν. (Λακων.): Ἐβαλα τὰ βαρέλλια μου 'ς τὴν ἀκκουδίστρα.

ἀκκουμπίτσα ἡ, ἀμάρτ. ἀκκουδίτσα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀκκούμπιο.

Κτιστὸν πέτρινον κάθισμα παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Συνών. πεζοῦλλα.

ἀκκουμπῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀκκουδῶ πολλαχ. ἀκκουμποῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀκουμπῶ Σῦρ. ἀκκουμπάω Ζάκ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.) κ. ἄ. ἀκκουδάω Κεφαλλ. ἀκκουμπίζω Ἰκαρ. Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Κοτύωρ. Σάντ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκκουδίζω Κρήτ. ἀκκουμπίζω Ἀπουλ. (Τσολλίν.) 'κουμπῶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Κύπρ. 'κουδάω Κεφαλλ. 'κουμπάου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) 'κομπάω Εὐβ. (Κονίστρ. Ὁξύλιθ.) 'κουμπίζω Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἄ. 'κουβίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. 'κουμπιτίζω Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀκκ'μπάου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκκ'δῶ Κυδων. Λέσβ. ἀκ'δῶ Σάμ. 'κ'δῶ Πάρ. (Λεῦκ.) 'κονγκίχον Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀκκουμβίζω, παρ' ὃ καὶ ἀκκουμβῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,304.

Α) Ἀμτβ. 1) Κλίνω που καὶ οὕτω στηρίζομαι κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Τσολλίν. κ. ἄ.) Καλαβρ. Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τσακων.: Ἀκκούμπισε ἀπάνω μου κοιν. Κούμπισε ν' ἀποκουραστῆς Μῆλ. Ἀκκούμπα νὰ ψ'χούλλ' ἀπάνου μ' νὰ ξαπουστάης Αἰτωλ. Ἀκκ'μπῶντα 'ς τοῦ μπουστονάκι μ' θανά 'ρθου αὐτόθ. Ἐκκούμπισεν 'ς σὴν ράβδαν ἀτ' Τραπ. Ἀκκουμπίζω ἀπάν' 'ς σὸ μαξιλλάρ' αὐτόθ. || Ἄσμ.

Καὶ 'ς τὸ ραβδί τ' ἀκκούμπισε νὰ πῇ τ' ἀλφαβητάρι Πελοπν. (Βυτίν.)

Κι' ὁ πουλλολόος 'ς τὴν ὀξυὰν σιέκετ' ἀκκουμπισμένος Κάρπ.

Καὶ σὰν 'κουμπίσω 'ς τὸ δοντρί μαραινοῦνται τὰ φύλλα Πάτρ.

Σέ παραθύρ' ὀλόχρυσο μιὰ κόρη 'κουμπημένη

Κύπρ. 2) Κατακλίνομαι πρὸς ὕπνον ἢ ἀνάπαυσιν, Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἀκκούμπα νὰ ψ'χούλλα νὰ τοὺν πάρ'ς (ἐνν. τὸν ὕπνον, ἦτοι νὰ κοιμηθῆς ὀλίγον) Αἰτωλ. Ν' ἀρρωστήσω καὶ ν' ἀκκουδίσω, θὰ σᾶσε φάν οἱ ψύλλοι (ἂν ἀρρωστήσω καὶ πέσω εἰς τὴν κλίνην κτλ.) Ἀπύρανθ. Ἀκκούμπισε αὐτουδὰ ἴσαμε ποῦ νὰ ποτίσω Ἀνδρ. Οἱ ἄλλοι μείνετε 'ς τὰ κρεβάτια, ἐγὼ θ' ἀκκουδίσω 'ς τὸ γαναπὲ Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Κ' εἶχαν τὸ πάπλωμ' ἀνοιχτὸ κ' ἦσαν καὶ 'κουδισμένοι

Κρήτ. Συνών. ξαπλώνομαι (ἰδ. ξαπλώνω), πλαγιάζω. β) Κοιμοῦμαι Στερελλ. (Αἰτωλ.): Πέσι ν' ἀκκ'μπίης νὰ ψ'χούλλα. Ἀκκούμπ'σα λιγάτ'. γ) Χάριν μετρωτέρας ἐκφράσεως, ἀποθνήσκω Σίφν.: Ὁ γέρος ἠκκούμπισε. Τὸ μουλάρι μας ἠκκούμπισε. δ) Κάθημαι Ἰκαρ. Κυδων.: Ἀκκούμπ'σι κονμμάτ' νὰ ξικουραστῆς Κυδων. Ὁρίσετε, 'κουμπίσετε (λέγεται πρὸς τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν. Συνών. φρ. κοπιάστε, καθίστε) Ἰκαρ. 3) Ἐφάπτομαι, ἐγγίζω κοιν.: Ἀκκουμπάει τὸ κεφάλι του 'ς τὸ ταβάνι. Ποῦ ἀκκούμπισες καὶ λερώθηκες; κοιν. || Ἄσμ.

Σ' τὰ χεῖλή της τὸ 'κούμπισε τσαί 'ς τὴν καρδιά της φτάνει, νερό, τί κἀν τ' ἀχέιλη μου, νερό, τί κἀν ἡ ψυχὴ μου

Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Ἀθηνῶν τοῦ 1793 «ἀκκουμπᾷ εἰς τὸ σύνορον τοῦ Λογοθέτη». 4) Μεταφ. στηρίζομαι εἰς τὴν προστασίαν τινός, ἔχω ὡς καταφύγιον κοιν.: Χήρα ἢ καημένη, δὲν ἔχει πονθενὰ ν' ἀκκουμπίσῃ κοιν. Θὰ οἱ κάμου συγγινῇ γιὰ ν' ἀκκ'μπάου κ' ἐγὼ κάπουτι (νὰ εὐρίσκω προστασίαν) Αἰτωλ. || Φρ. Ἀκκουμπῶ τοῖς πλάτες μου (εὐρίσκω προστασίαν, καταφύγιον) κοιν.

Β) Μετβ. 1) Στηρίζω τι ἐπ' ἄλλου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀκκούμπισε τὴ σκάλα 'ς τὸν τοῖχο. Τοῦ ἀκκούμπισε τὸ πιστόλι 'ς τὸ κεφάλι κοιν. Ἀκκούμπ'σον τὸ δαβρί σ' 'ς σὸ στουλάρ' Χαλδ. Τὴ τῆμοφαλὴ ποῦ 'κουμπῶ ἄνω 'ς τὸ κοδίνι φσὲ βελλοῦτο (τὴν κεφαλὴν ποῦ ἀκκουμπῶ ἐπάνω εἰς τὸ βελλοῦδιον προσκεφάλαιον) Καλημ. 2) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ Τῆλ.: Ἄσμ.

Σύρνει θρονὶ 'κουμπίζει τους, ποτήριν καὶ κερνᾷ τους.

3) Καταθέτω τι ἐν τινι τόπῳ, ἀποθέτω, τοποθετῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Μὴν τὸ βαστᾷς 'ς τὰ χεῖρά σου, ἀκκούμπισέ το κάπου. Κάπου ἀκκούμπισα τὸ κλειδί, μὰ δὲν τὸ θυμοῦμαι κοιν. || Παροιμ. Εὐκαιρος κι' ἀκκουμπημένος (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπράκτου ἐπανελθόντος. Ἡ μεταφ. ἀπὸ τῶν ἀγγείων, τὰ ὁποῖα κενὰ ὄντα ἀποτίθενται κατὰ χώραν) Κερασ. β) Καταθέτω ἐπὶ κέρδει, δανείζω χρήματα πολλαχ.: Δὲν ξέρω ποῦ ν' ἀκκουδίσω τὰ χρήματά μου. Τ' ἀκκούμπισα 'ς τὸ ρῆγα - 'ς τὸ φάντη κττ. (ἐπὶ χαρτοπαικτῶν) πολλαχ. γ) Ἀποθέτω τὸ φορτίον μου Νάξ.: Ἀκκούμπισε νὰ ξεκουραστῆς.

